

PEPA, LA LLETERA

Pepa, la lletera, té les comes més fines del món. Fa vuit dies, al ball del carrer de Sant Vicenç, totes les noies li ho deien. Va anar a dormir tan a deshora, que son germà, matiner, ja apariava la bicicleta. Quan dues hores més tard pujava Clos amunt, a cada mà dos pots de llet enormes, els ulls se li aclucaven. Veia, ballant, deu mil parelles amb un clavell de llustrina al front; dels fanals japonesos esberlats, els flams s'escapaven cap al cel i l'omplien d'estels incomptables. Les cases de banda i banda havien desaparegut. I, tot d'una, els dansaires. Pepa es veia sola al món, de cara al cel lluminós. En entreobrir els ulls, era davant el convent de les monges. Sor Roser la renyà: era tan tard! Deixà els pots al graó i, entre reny i reny, els ulls se li tornaren a cloure. Aleshores, tots els balcons i totes les finestres del Clos s'esbatanaren; se sentí un batec d'ales dolcíssim, i de cada obertura en sortí un àngel. S'acostaven silenciosament i ordenadament a Pepa, i omplien llurs petits gerros argentats. En descloure els ulls, els pots de llet eren buits i el carrer era ple d'un perfum de roses. El diumenge següent, en sortint, a les tres de la matinada, del ball de La Violeta, li vaig dir:—Pepa! Quina son aquest matí. Em va respondre que els dilluns santa Eulàlia li feia la feina.

De *Gertrudis* (1927)